

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα έπτά,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ό Ρ ω μ η ό ς τήν έβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνω
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου καταβαίνω.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι, — διότι τούς άνέχομαι,
μοναχά 'στές 'Επαρχίας — και 'στό 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τό'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές'στών φόρων τήν άντάρα — κι'ό Ρ ω μ η ό ς μας μιά δεκάρα.

Του 'Οκτωβρίου τριανταμία,
κι' αρχίζει πάλιν ή τρικυμία.

Έκατόν ογδόντα τρία
και δυστυχιών σωρεία.

Αύγερινός ό σεβνταλής
πρός τούς πατέρας τής Βουλής.

Βουλευται του έθνους, ό Αύγερινός
μένει πάλιν όλων δούλος ταπεινός.
Για τήν εκλογή μου δέν σās όμιλώ,
μιλ μερσι διότι Πρόεδρος έβγήκα,
άλλα ήσυχίαν σās παρακαλώ,
ειδεμη σās δέρονω μά τήν Ντάμα Πίκα.

Βουλευται του έθνους, κάτσετε καλά
και μη λέτε λόγια κούφια και πολλά.
Μη 'στό βήμα λέτε όσα σέρν' ή σκούπα,
ή φωναίς ας πάψουν κι' ή μεγάλη λίμα,
άλλως σās άφίνω μά τήν Ντάμα Κούπα,
όταν τύχη νάβγη σότη άλά πρίμα.

Βουλευται του έθνους, σās παρακαλώ,
εις τās συζητήσεις νάχετε μγαλό.
Μη τās ίδια λέτε όλοι κατά γράμμα,
μη ποτέ μιλήτε δηό και τρεις άντάμα,
ειδ' άλλέως κάποιον από σās θά δείρω
μά τό βήμα τουτο και τό τέρσο—τίρο.

Βουλευται του έθνους, κάμετε καλά,
δίχως νά κυττάτε σάν χαζοί 'ψηλά.
'Ολοι σας αί φράσεις έστωσαν άβραί,
μην είπη κανένας εις τόν άλλον «βρέ»,
μην τόν 'πη γαιδοῦρι, κτήνος, μασκαρά,
άλλως σās άφίνω μά τόν Μπακαρά.

Βουλευται του έθνους, σās παρακαλώ,
νάχετε 'στόν νοῦ σας τό κοινό καλό.
Τουτο συζητείτε μ' όλα τās σωστά σας,
κι' όχι ξαπλωμένοι 'στά καθίσματά σας
νά μου τσαμπουνάτε τόχι και τό ναί,
ειδεμη σās δέρονω μά τόν Λανσχενέ.

Βουλευται του έθνους, έρχεσθε σιγά,
και ποτέ κανένας μη σκεφθή κανγα.
Κάτω τās ποδάρια, κάτω και τās χέρια,
έξω τās κουμπούρια, έξω τās μαχαίρια,
άλλως τώρ' άμέσως φεύγω εκ τής σάλας
μά τήν άσπρη φοῦστα μιās κοντής δασκάλας.

